

KVINNAN I ÖDEHUSET

JOANNA PIASCIK

Kvinnan i ödehuset

Joanna Piascik

Allt började när jag satt på sängen i mitt rum en morgon. Min bästa vän Charli ringde mig. Hon stod framför mitt hus och frågade vart jag var. Vi skulle gå till skolan en väg som vi aldrig har gått. Jag tog min nya väska och gick ut. Där stod Charli. Vi började gå mot skolan.

Jag heter Alessandra och jag är 15 år gammal. Jag är lång och älskar lasagne. Jag och min familj bor i ett stort hus i Jönköping. Min mamma kommer från Italien.

Tillbaka till mig och Charli nu. Vi såg ett hus. Inte ett vanligt hus. Det såg gammalt ut. Fönsterna var stängda. Bara ett var öppet. Där stod en kvinna. Hon såg rätt ung och ... död ut. Hon kollade på oss som om hon ville döda oss. Vi blev rädda och sprang därifrån. .

När vi kom till skolan gick vi in direkt för att klockan redan var 07:55. Vi satte oss på våra platser och började läsa våra tystläsningsböcker.

På lunchen satt jag och Charli bredvid varandra. Lite senare kom Charlis jobbiga lillasyster Vera.

”Hej!”, sa hon.

”Hej Vera”, sa Charli.

”Visste ni att polisen hittade en död kvinna i det stora ödehuset på vägen till skolan?” sa Vera.

”Var kvinnan död?” frågade Charli.

”Ja, det var hon”, sa Vera.

Vi gick bredvid huset. Vi såg kvinnan, tänkte jag.

Efter skolan gick jag och Charli vid huset igen. Det stod fem polisbilar där och en ambulans. På kvällen när jag låg i sängen tänkte jag på kvinnan. Varför var hon i ett övergivet hus? Varför kollade hon så där på oss? Varför såg hon död ut? Jag hade så många tankar.

Plötsligt knackade någon på mitt fönster. Jag bodde på det andra våningen. Mitt hjärta bultade. Jag kollade försiktigt ur fönstret. Det var kvinnan. Hon låg på gräsmattan utanför mitt hus. Jag var rädd.

Plötsligt kom polisen. Charli kom med hennes storsyster Dixie för att hämta mig. Klockan var 24:00. Mina föräldrar pratade med polisen hela natten. Allt med kvinnan kändes nu en miljon gånger läskigare än det var förut.

På måndag hände det ytterligare en konstig grej. Läraren bad mig att gå ner till källaren för att hämta nya pennor. Jag gick till den gamla trähyllan. När jag var på väg till utgången kände jag att någon var bakom mig. Jag stannade. Stod där.

Plötsligt kände jag en kall hand på min axel. Jag blev rädd så jag sprang till klassrummet direkt.

Efter skolan bestämde jag och Charli oss för att gå till huset och försöka få veta mer om kvinnan. Vi gick hem till mig, tog två ficklampor och sen gick vi till ödehuset.

En kvart senare var vi vid huset. Vi gick upp för den lilla stentrappan, öppnade den stora, gamla trädörren med siffran 24 på och gick in. Inne såg vi gamla möbler. Det var spindelnät överallt. Vi såg att det fanns trappor i huset så vi gick upp för dem. Det fanns fyra dörrar. Bara en var öppen. Vi kollade försiktigt vad det var som fanns bakom dörren. Det låg en tjock röd bok. Jag gick fram till den. Charli öppnade boken. Den kom från år 1924. Vi började bläddra i den. På sida 224 fanns bilden på kvinnan.

”Hon föddes år 1800 och hette Angelina Rosell Bianchi”, läste Charli högt.

”Läs mer”, sa jag.

”Det står att hon var ung när hon ... dog”, sa Charli.

”Hon forskade med sjukdomar tills hon själv dog av en”, fortsatte Charli.

”Finns det någonting om hennes familj?” frågade jag.

”Det finns någonting om att hennes familj var rik. De bråkade ofta med sina värsta fiender. Familjen Rossi”, sa Charli.

”Men det är ju min familj!” sa jag.

”Jag vet“, sa Charli.

Vi var där i typ en timme och sen gick vi hem. Jag satt på min säng och pratade med Charli som skulle sova över hos mig. Nu visste vi vad det var som hände. Kvinnan ville döda mig. Kanske var hon avundsjuk på något? Vi gick till min mamma och frågade om hon visste något om Angelina Rosell Bianchi.

”Hon forskade ju på sjukdomar”, sa Charli.

”Ja, det gjorde hon”, sa mamma.

”Hon och din gammelmormors storasyster tävlade om vem som skulle forska mest om ett virus. Tyvärr så dog Angelina av viruset och blev begravnen 24:e april år 1824”, sa mamma.

”Varför är det så många 24 överallt?” undrade jag.

”Många 24?” frågade mamma som inte visste att vi var i huset.

”Äsch, ingenting viktigt”, sa jag.

Vi gick upp till mitt rum och började prata.

”Det är ju inte möjligt att vi såg henne då”, sa jag.

”Jo, det är det. Hon kanske är något typ som en zombie eller ett spöke”, sa Charli.

”Jag tror jag måste prata med henne, även om hon typ är död”, sa jag.

Nästa dag efter skolan gick jag till huset. Själv. Det var bara jag och Charli som visste om att jag gjorde det. Jag gick till det lilla rummet på andra våningen igen. Där stod hon. Hon vände sig om och började stirra på mig.

”Hej ... Vem är du?” frågade jag.

”Jag är Angelina Rosell Bianchi”, sa hon.

”Jag är Alessandra Rossi, sa jag.

”Sa du Rossi?” frågade hon.

”Ja, det är jag, men hur är det möjligt att du lever?” frågade jag.

”Jag lever inte. Jag är typ ett spöke som alla kan se”, sa hon.

”Vill du döda mig”, frågade jag.

”När jag var liten sa min mamma att jag ska döda en i familjen Rossi, men egentligen vill inte jag”, sa hon.

”Kommer du döda mig?” frågade jag.

”Nej”, sa hon.

”Gå hem nu”, sa hon med ett leende.

Jag kände mig lättad. Jag gick hem.

När jag kom hem var jag där ensam. Mina föräldrar var på jobbet. Jag la mig sent. Jag vaknade senare på natten av tunga steg. Jag vågade inte gå ner se vad det var. Plötsligt kom Angelina in. Hon höll i en kniv ...